

[Mette Madsen.]

Jeg forstået, bliver henvist til. Det med det private var måske ikke så dårlig en idé for at redde et nationalt klenodie; det var jo på den måde, man i sin tid reddede Ladbyskibet.

Jeg vil gerne vende tilbage til nationalmuseets betingelser for overdragelsen til Ebeltoft kommune. Der står i aktstykket, at vilkårene for overdragelse af fregatten er, at der gives museet mulighed for indsigt vedrørende fregattens restaurering og vedligeholdelse. Jeg synes nok, denne formulering er meget, meget for svag, og jeg vil gerne understrege, at det, der ligger mig mest på sinde i forbindelse med alle disse problemer om fregatten, er, at hvilket resultat man end når til med fregatten »Jylland«, er og må det være alfa og omega, at nationalmuseet til stadighed har det overordnede antikvariske tilsyn.

Lindinger (CD):

For de fleste her i salen er der jo ingen tvivl om, at fregatten »Jylland« er det, man i de senere år har set liggende i Ebeltoft. Jeg synes ikke, det er noget kønt syn – jeg synes, det er rædsomt – man har overdækket den med bølgeblik, det gør den ikke skønnere. Men det kunne have været noget, der var meget skønt, og så ville vi også nok have fået fuld tilslutning i dette folketing til at bevare det.

Fregatten »Jylland« er en meget skøn fregat, noget af det ypperste, som Danmark har produceret af skibe. Den har også været i virksomhed, som vi lige har hørt, og for mig er det lige ved, at fregatten »Jylland« er ved at blive et symbol på dette lands skæbne. Vi har set tingene gå tilbage på mange områder – vi har også set ting gå frem – for fregatten »Jylland« har det været en evindeligt tilbagegang. Det ville vel nok være godt, hvis vi engang kunne tage os sammen og i fællesskab lave noget, som bør være en fælles opgave og derfor naturligvis også noget, som det danske samfund gør og beholder i statens eje.

Alle disse mærkværdige forslag, der kommer frem nu, vil jeg også stemple som bluff eller som udtryk for ønske om at lave cirkus ud af et skønt gammelt nationalt monument. Det er ikke den vej, vi skal gå; vi skal i fællesskab se at få dette skønne skib én gang for alle bragt tilbage til os alle sammen i en sådan form, at vi kan være skibet bekendt, og ikke have det liggende som en slags overdækket bølgeblikshistorie.

Den gamle skude bør forblive under forsvarsministeriet, for det er et gammelt krigsskib, der her er tale om, og det har efter min mening intet at gøre i kulturministeriet, men jeg vil da gerne have, at kulturministeriet støtter sagen. Fregatten bør bevares som et nationalt symbol, og den kan sandelig også gå hen og blive bevaret som et symbol på, hvad vi i dette folketing kan gøre for at hive noget op af moradset igen.

Der er dog immervæk også beskæftigelse forbundet med det, og det vil vel nok trods alt være bedre at bruge pengene til beskæftigelse af skibstømrere – og der er masser af andre erhverv, der skal puttes ind for at gøre dette skib i orden – end at bruge pengene til arbejdsløshedsunderstøttelse, så i den henseende kan der ikke være nogen tvivl om, at vi bør gøre alt, hvad vi kan, for at bevare skibet.

Skulle der ikke være andet – hvad jeg nu tror der vil være – at huske kristeligt folkeparti for, vil jeg i hvert fald med glæde huske dem for det initiativ, de har taget i denne sag. Det skulle også glæde mig, hvis det kunne lykkes at benytte nogle af alle hr. Waldorffs gode ideer, for jeg har aldrig hørt så mange sprudlende ideer. Kunne de bare alle sammen komme beskæftigelsen til gode, ville jeg være meget lykkelig, men der var dog også beskæftigelse i denne sag. Det var en udmærket tale, og der er næsten intet i det, vi ikke kunne tilslutte os; selv det med kanonerne osv.

Jeg mener, det skib en skønne dag vil være en fælles opgave for hele dette folketing, og jeg tror, at når der kommer en afstemning herinde, vil den blive meget tværpolitisk. Jeg tror ikke, der vil være store partier, som vil kunne undgå at finde medlemmer, der vil stemme for denne sag og for at få dette skønne skib bevaret for det danske samfund, så vi igen får noget, vi kan være bekendt.

(Kort bemærkning).

Årentoft (FP):

Det var forsvarsministeren, der i sin tale brugte udtrykket »dette kølsprængte skib«. Det virkede ligesom lidt nedladende, som noget, der gjorde, at nu måtte det snart hugges op. Det er imidlertid således, at de gamle sejlskibe normalt var kølsprængte, det var en ganske almindelig foreteelse, og det gik ikke ud over sejlegenskaberne. Man klarede det ved, at man ligesom rettede vandlinjen ud, så man